

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/17/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117218536
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2117218536.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v právnej veci žalobcu: Y. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. L. XX, T., t.č. vo výkone trestu odňatia slobody ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, proti žalovaným: 1. Ústav na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, so sídlom Dlhé Lúky 1, Hrnčiarovce nad Parnou, 2. Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, so sídlom Šagátova 1, Bratislava, 3. Krajská prokuratúra Trnava, so sídlom Dolné Bašty 1, Trnava, o ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 13. septembra 2019, č.k. 31C/6/2017-127, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaní v 1. až 3. rade majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania každý v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie výrokom I. žalobu v celom rozsahu zamietol a výrokom II. priznal žalovaným v 1., 2. a 3. rade voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania každému v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil aplikáciou článku 16 ods. 1, článku 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ustanovením § 11, § 13 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 18 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c) zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre, § 386 ods. 2 Trestného poriadku, § 9 ods. 1, ods. 4 a § 14 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 368/2008, ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody, vecne súd dôvodil, že žalobca sa domáhal uloženia povinnosti žalovaným uhradiť mu spoločne a nerozdielne nemajetkovú ujmu 1.500,- eur, ktorá mu vznikla umiestnením do diferenčnej skupiny "C" na základe evidencie rozhodnutí o disciplinárnych trestoch, pričom spočíva v obmedzeniach diferenčnej skupiny "C" oproti skupine "B". Žalobu odôvodnil tým, že bol Okresným súdom Považská Bystrica sp. zn. 1T/136/2010 uznaný vinným a rozsudkom Krajského súdu Trenčín zo dňa 18.4.2013, sp. zn. 2To/14/2013 odsúdený na 9 rokov nepodmienečne, trest odňatia slobody začal vykonávať v ÚVTOS Dubnica nad Váhom, kde bol 4x disciplinárne potrestaný a následne boli orgánom verejnej správy ÚVTOS Ilava vydané ďalšie dve rozhodnutia o disciplinárnych trestoch. Dňa 19.7.2016 Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 2Tob/10/2016 zrušil rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2To/14/2013 a súčasne zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušený rozsudok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Najvyšší súd SR rozhodol dňa 19.7.2016 zrušením rozsudku o žalobcovom prepustení na slobodu a následne uznesením rozhodol o jeho vzatí do väzby, žalobca bol opätovne uznaný vinným v totožnom konaní rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2To/73/2016 zo dňa 22.9.2016 na sedem rokov nepodmienečne. Neskôr žalobca zistil, že v osobnom spise odsúdeného,

ktorý mu bol založený na základe rozsudku Krajského súdu Trenčín zo dňa 18.4.2013, ktorý bol Najvyšším súdom zrušený, sú naďalej evidované rozhodnutia o disciplinárnych trestoch, ktoré boli vydané v nadväznosti na zrušený rozsudok, hoci podľa žalobcu tieto rozhodnutia o disciplinárnych trestoch boli vydané ako obsahovo nadväzujúce na v tom čase právoplatný rozsudok Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2To/73/2016 zo dňa 22.9.2016. Žalobca sa neúspešne dožadoval nápravy a to zrušenia všetkých rozhodnutí obsahovo nadväzujúcich na zrušený rozsudok ku dňu 19.7.2016, a to žiadosťou riaditeľovi ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, vybavenou osobným pohovorom, na druhom stupni potom žiadosťou na GR ZVJS vybavenou dňa 5.12.2016 a na treťom stupni totožnou žiadosťou na Krajskú prokuratúru Trnava vybavenou dňa 22.3.2017, pričom uvedené orgány žiadosťami nevyhoveli. Žalobou tak žalobca žiadal zrušiť z osobného spisu všetky rozhodnutia vydané pred 14.7.2016, resp. založiť nový spis od 19.7.2016 alebo 22.9.2016, zachovávať jeho zákonné práva a uhradiť nemajetkovú ujmu.

3. Z vykonaného dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Súd mal dokazovaním zistené, že žalobca vykonáva trest odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou na základe rozhodnutia Krajského súdu Trenčín č.k. 2To/73/2016- 3149 z 22.9.2016, a do trestu mu bola započítaná väzba a predchádzajúci výkon trestu odňatia slobody od 23.10.2013 do 19.7.2016 na základe predchádzajúceho (zrušeného) rozhodnutia Krajského súdu Trenčín sp. zn. 2To/19/2013. Pred vydaním rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo 10/2016 z 19.7.2016 (zrušujúceho predchádzajúce rozhodnutie) bol žalobca vo výkone trestu za rovnaký trestný čin viackrát disciplinárne potrestaný. Prokuratúra vybavila podnet žalobcu ohľadom vedenia jeho osobnej karty odsúdeného, o čom bol upovedomený. V jeho osobnom spise odsúdeného sú evidované disciplinárne tresty uložené mu pred vydaním rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo 10/2016 z 19.7.2016. Žalobca, ako podstatu zásahu do jeho osobnosti špecifikoval jeho neoprávnené umiestnenie do diferenciacnej skupiny „C“ na základe nesprávnej evidencie rozhodnutí o disciplinárnych trestoch pre nezaloženie nového spisu po zrušení predchádzajúceho odsudzujúceho rozsudku NS SR. Súd uviedol, že umiestňovanie odsúdených do diferenciacných skupín je v zmysle § 9 ods. 1 vyhlášky v kompetencii riaditeľa ústavu na návrh komisie, a to na základe v danom ustanovení špecifikovaných kritérií. Žalovaní v 2. a 3. rade nie sú subjektmi, ktorí by priamo rozhodovali o umiestnení obvinených a odsúdených, či o vedení spisu odsúdeného, a preto nie sú vecne legitimovaní. Žalovaný v 3. rade, hoci vykonáva dozor nad dodržiavaním zákonnosti, nie je primárnym subjektom rozhodovania o veciach súvisiacich s výkonom trestu, ktorý primárny subjekt (žalovaný v 1. rade - konajúci v týchto veciach osobou riaditeľa ústavu) jediný môže byť vecne legitimovaným za zásahy do osobnosti žalobcu organizáciou a realizáciou výkonu trestu v Ústave. Obdobne žalovaný v 2. rade sa nepodieľal na priamom výkone trestu odňatia slobody žalobcu, nejde o osobu s disciplinárnou právomocou voči odsúdeným vo výkone trestu, nevedie osobný spis žalobcu, ani nevypracúva hodnotenie za účelom podmieneného prepustenia. Zo strany žalovaných v 2. a 3. rade tak nemohlo dôjsť zaradením žalobcu do určitej diferenciacnej skupiny a vedením spisu žalobcu k zásahu do osobnostných práv žalobcu pri výkone jeho trestu odňatia slobody, a preto súd žalobu voči nim zamietol.

4. Vo vzťahu k žalovanému v 1. rade súd tiež považoval žalobu za nedôvodnú. Účelom žaloby na ochranu osobnosti je poskytnúť ochranu osobe, do ktorej osobnosti bolo, za účelom dosiahnutia morálnej satisfakcie v podobe ospravedlnenia, resp. v prípade závažnejších zásahov satisfakcie finančnej v podobe náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Základným predpokladom vzniku zodpovednosti za zásah do osobnosti fyzickej osoby je tak jeho neoprávnenosť. Neoprávnenosť zásahu mala v danej veci spočívať v nezákonnom vedení osobného spisu žalobcu (evidujúc jeho staršie disciplinárne tresty) s dôsledkami pre jeho existenciu a podmienky vo výkone trestu (rozdiely v dif. skupinách) ako aj v tvrdených dôsledkoch pre rozhodovanie o podmienenom prepustení žalobcu. Zákonosť postupu žalovaného v 1. rade pri vedení osobného spisu odsúdeného ako i pri zaraďovaní odsúdených do diferenciacných skupín preskúmava, a v danej veci i už preskúmal, na základe podnetu žalobcu, príslušný orgán, a to žalovaný v 3. rade, ktorý v upovedomení o vybavení podnetu žalobcu zo dňa 22.3.2017 konštatoval, že Ústav postupoval správne a v súlade so zákonom, keď eviduje a v rámci zabezpečovania a realizácie výkonu trestu odňatia slobody prihliada na disciplinárne tresty uložené žalobcovi za disciplinárne previnenia vo výkone trestu v konaniach začatých a právoplatne skončených pred vydaním rozsudku NS SR sp. zn. 2Tdo 10/2016 zo dňa 19.7.2016. Tieto tresty sa týkajú disciplinárnych previnení žalobcu spáchaných v jednej trestnej veci, t.j. spáchaných v rámci vykonávania trestu odňatia slobody, ktorý je žalobcovi započítaný do aktuálne vykonávaného trestu odňatia slobody, pričom sa jedná o jednu a tú istú trestnú vec. O disciplinárnych trestoch je rozhodované v osobitných konaniach podľa osobitného zákona (zák. č. 475/2005 o výkone trestu odňatia slobody)

a nie podľa Trestného poriadku, a teda nešlo o také ďalšie na zrušený rozsudok KS Trenčín zo dňa 18.4.2013 obsahovo nadväzujúce rozhodnutia, ktoré by, vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Ako správne a odôvodnené tak žalovaný v 3. rade vyhodnotil i umiestnenie žalobcu do diferenciačnej skupiny „C“. Súd mal za to, že v civilnom sporovom konaní o ochranu osobnosti nie je oprávnený ako predbežnú otázku sám posudzovať dodržiavanie zákonnosti v zariadeniach, kde sa vykonáva trest odňatia slobody, keď táto právomoc je v zmysle § 18 ods. 1 písm a) zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre zverená inému orgánu verejnej moci - žalovanému v 3. rade, ktorý dozor už uskutočnil a vyhodnotil (v tomto konaní namietaný) postup žalobcu v 1. rade ako zákonný a správny. Vychádzajúc z uvedeného, nie je v danej právnej veci splnená základná podmienka pre priznanie nároku na poskytnutie ochrany žalobcovi, keď v konaní nebol preukázaný žiaden neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv. Súd len na doplnenie uviedol, že i keby mal sám preskúmať zákonnosť postupu žalovaného 1. čo do vedenia osobného spisu žalobcu, či jeho zaradenia do diferenciačnej skupiny „C“, plne sa stotožňuje s právnym posúdením veci žalovaným v 3. rade v rámci výkonu dozoru nad zachovávaním zákonnosti, keď v prípade žalobcu ide o výkon trestu odňatia slobody v jednej a tej istej trestnej veci (ako zákonná sankcia za konkrétny protiprávny skutok), pričom účelom disciplinárnych trestov a odmien má byť práve usmerňovanie a sledovanie nápravy odsúdeného pri výkone konkrétneho trestu odňatia slobody (za konkrétny spáchaný trestný čin), bez ohľadu na procesnú podstatu priebehu konania vo veci odsúdeného (zrušenie pôvodného rozsudku), keď v prípade disciplinárnych trestov nejde o tresty uložené v zmysle Trestného zákona, ktoré by zrušením predchádzajúceho rozhodnutia strácali podklad, pretože trestná vec uvedeného odsúdeného resp. jeho zodpovedajúce obmedzenie osobnej slobody, ďalej beží. Rovnako sa nezrušujú právoplatne uložené disciplinárne tresty uložené neskôr oslobodeným odsúdeným za konanie ohrozujúce riadny výkon verejnej správy vo väzniciach, keď disciplinárne tresty sú ukladané v zmysle osobitného zákona v osobitnom konaní (zákon č. 574/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody). Rozhodnutia o uložení disciplinárnych trestov tak nie sú ďalšími rozhodnutiami na zrušený rozsudok nadväzujúcimi (v zmysle § 386 ods. 2 Trestného poriadku), pričom sa nejedná o rozhodnutia súdu a uplatňovanie jeho právomoci, ale o samostatné disciplinárne konania a rozhodnutia iného oprávneného orgánu, majúce iný účel a podstatu - zachovanie poriadku a bezpečnosti v priestoroch ÚVTOS. Uvedenému výkladu zodpovedá aj započítanie pôvodne vykonanej časti trestu odňatia slobody do novo ukladaného trestu ako i bežná prax vedenia osobných spisov v zmysle rozkazu generálneho riaditeľa ZVJS č. 10/2011 o väzenskej administratíve, podľa ktorého sa „pri prevzatí obvineného alebo odsúdeného v príslušnom ústave založí osobný spis v tlačenej podobe, ktorý sa vedie počas trvania väzby alebo výkonu trestu, pričom sa doň vkladajú určené písomnosti. Ak väzená osoba vykonáva bez prerušenia viacero väzieb a trestov, pokračuje sa vo vedení založeného osobného spisu až do prepustenia osoby na slobodu.“ Uvedené vedenie osobného spisu má praktický význam i pre posudzovanie možného podmieneného prepustenia odsúdeného na slobodu, kde súd žiada ako podklad hodnotenie k návrhu na podmienené prepustenie od Ústavu, avšak súd uvádza, že vzhľadom na obsah Uznesenia Krajského súdu v Trnave č.k. 3Tos/51/2018-67 zo dňa 19.4.2018, je zrejmé, že v tomto prípade neprepustenie žalobcu na slobodu nebolo dôsledkom iba v minulosti spáchaných disciplinárnych previnení (a teda ovplyvnené len vedením spisu žalobcu), ale bolo i dôsledkom nenaplnenia druhej materiálnej podmienky podmieneného prepustenia, a to že u žalovaného nevidel súd prognózu, že by viedol riadny život, a to najmä s prihliadnutím na opakované páchanie trestnej činnosti. Bez ohľadu na vedenie osobného spisu, ktoré súd považuje za zákonné, a súvisiace hodnotenie odsúdeného vo výkone trestu, by tak žalobca s poukazom na znenie citovaného Uznesenia nebol podmienené prepustený na slobodu, a preto v tejto časti nie je daná ani príčinná súvislosť medzi vedením spisu žalobcu a spôsobom rozhodnutia o jeho prepustení ako dôsledkom. Zákonnosť umiestnenia žalobcu do diferenciačnej skupiny „C“ konštatovaná Krajskou prokuratúrou, je v tomto konaní podložená tiež obsahom psychologického posúdenia žalobcu zo dňa 3.10.2016 odporúčajúceho uvedené zaradenie, s perspektívou zaradenia do diferenciačnej skupiny „B“, ktoré posúdenie je podkladom pre rozhodnutie o umiestnení odsúdených. Žalobca teda neuniesol dôkazné bremeno, nepreukázal, že by došlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv, nakoľko postup žalovaného v 1. rade pri vedení osobného spisu žalobcu, ako aj pri jeho zaradení do príslušnej diferenciačnej skupiny, bol zákonný a správny. Preto súd žalobu zamietol i voči žalovanému v 1. rade. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a plne úspešným žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to v celom rozsahu. Ako dôvody uviedol, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie

vychádza z nesprávneho posúdenia veci. Poukázal na to, že je v rozpore s Ústavou SR tvrdenie súdu v bode 22. rozsudku, že súd nie je oprávnený ako predbežnú otázku skúmať dodržiavanie zákonnosti v zariadeniach na výkon trestu odňatia slobody ako aj tvrdenie, že rozhodnutia o uložení disciplinárnych trestov nie je možné zrušiť ani preskúmať v trestnom konaní podľa Trestného poriadku. Žalobca nikdy nežiadal zrušiť žalobou napadnuté rozhodnutia o disciplinárnych trestoch podľa Trestného poriadku ale podľa Správneho poriadku a neskôr podľa CSP. Samotná podstata žaloby je zrejma už z jeho podania. Všetky rozhodnutia vydané na základe neskôr zrušeného rozhodnutia z dôvodu nezákonnosti, nemôžu byť v právnom štáte považované za zákonné a presne toto je podstata veci, ktorú žalovaní v 1. až 3. rade ignorovali, čím bol spôsobený zásah do žalobcových osobnostných práv. Postupovali rovnako ako súd prvej inštancie mimo logiku Ústavy v článku 2 odsek 2.3 keď konali mimo toho, čo im zákon prikazuje. Žiadna právna úprava totiž nerieši, či má alebo nemá považovať rozhodnutia vydané na základe nižšej právnej normy či predpisu (zákon č. 475/2005 Z.z. o ÚVTOS) za platné potom, ako bolo zrušené rozhodnutie vyššej právnej normy (zákon č. 300/2005, 301/2005 Z.z.) lebo to vyplýva z logiky a podstaty Ústavy a právneho štátu. Z nezákonného sa predsa nemôže stať zákonné. Aj napriek tomu, že žalobca bol opätovne odsúdený za žalované skutky podľa Trestného poriadku, neobstojí ani nepretržité obmedzenie slobody. Totiž nezákonné je nezákonné vždy rovnako a za všetkých okolností. Všetci žalovaní sú orgánmi verejnej moci s povinnosťou dohliadať nad dodržiavaním zákonnosti v ÚVTOS, teda sú nositeľmi zákonnej moci, aby zjednali nápravu v prípade jej zistenia, sú povinní konať podľa Ústavy. Títo neriešili a ani súd nerozhodol v súlade s Ústavou, keď ignorovali podstatu žaloby a tou je fakt, že z nezákonného podkladu (zrušeného rozsudku) nemožno považovať za zákonné akékoľvek iné rozhodnutia nižšej právnej úpravy, lebo stratili zákonný podklad, na základe ktorého boli vydané. Preto žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe žalobcu vyhovel v celom rozsahu.

6. Žalovaný v 1. rade považoval odvolanie za nedôvodné, ktoré ani nenapĺňa atribúty riadneho odvolania po obsahovej stránke. Pridržiaval sa svojich doterajších vyjadrení. Vo veci prejudiciality, v ktorej súd ustálil, že nie je oprávnený ako predbežnú otázku sám posudzovať dodržiavanie zákonnosti v zariadeniach, kde sa vykonáva trest odňatia slobody, žalovaný dopĺňa, že rozhodovanie o otázke zákonnosti, ktoré je v zmysle zákonných noriem zverené inému orgánu verejnej moci, nemožno obmedziť len na rozhodovanie formou procesného konania ale je potrebné rozhodovanie chápať v širšom zmysle prostredníctvom zverenej právomoci ad hoc § 4 ods. 1 písm. b) v spojení s § 18 ods. 1 písm. a) zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre. Pokiaľ žalobca uviedol, že žiadal zrušenie dotknutých disciplinárnych trestov „podľa Správneho poriadku, resp. CSP“, k tomuto žalovaný poukazuje na článok 2 ods. 2 Ústavy SR, a § 97a a § 97n zákona č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody. Rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu nie je preskúmateľné súdom. Zo strany žalobcu ide teda o protiprávnu požiadavku adresovanú konajúcemu súdu, nakoľko ani jeden z príslušných právnych predpisov takúto možnosť nepripúšťa a nezveruje právomoc konať o rozhodnutiach vydaných v disciplinárnom konaní inému orgánu ako je oprávnený orgán podľa § 97b ods. 1 a 2 zákona o výkone trestu t.j. príslušníkovi ZVJS s disciplinárnou právomocou. Odhliadnuc od uvedeného, žalobca žiadnym spôsobom nevymedzil do akých osobnostných práv malo dôjsť namietaným zásahom, v akom rozsahu a v akej ujmeprišlo a svoje tvrdenia ani nepreukázal. Navrhol preto napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

7. Rovnako aj žalovaný v 2. rade a žalovaný v 3. rade považovali napadnutý rozsudok za správny a navrhli ho potvrdiť.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. Predmetom konania na súde prvej inštancie bola žaloba o ochranu osobnosti, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovaným v 1. až 3. rade zrušenia z jeho osobného spisu všetkých rozhodnutí vydaných pred 19.07.2016, resp. založenia spisu nového od 19.07.2016, a uloženia povinnosti žalovaným uhradiť mu spoločne a nerozdielne nemajetkovú ujmu 1.500,- eur, ktorá mu vznikla umiestnením do diferenčnej skupiny "C" na základe evidencie rozhodnutí o disciplinárnych trestoch, pričom spočíva v obmedzeniach diferenčnej skupiny "C" oproti skupine "B". Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti

postupu a rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý žalobu v celosti zamietol a priznal každému zo žalovaných voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

10. Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie okresného súdu potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

12. Žalobca vidí neoprávnený zásah do jeho práva na ochranu osobnosti v tom, že v jeho osobnom spise odsúdeného, ktorý mu bol založený na základe rozsudku Krajského súdu Trenčín zo dňa 18.4.2013 sp. zn. 2To/14/2013, ktorý bol Najvyšším súdom SR dňa 19.7.2016 rozsudkom sp. zn. 2Tob/10/2016 zrušený, sú naďalej evidované rozhodnutia o disciplinárnych trestoch, vydané v nadväznosti na zrušený rozsudok, jeho osobný spis je tak vedený nezákonným spôsobom s dôsledkami pre jeho existenciu a podmienky vo výkone trestu (rozdiely v diferenciačných skupinách) ako aj v tvrdených dôsledkoch pre rozhodovanie o podmienkach prepustení žalobcu.

13. Súd prvej inštancie svoje zamietajúce rozhodnutie voči žalovanému v 2. a 3. rade založil na tom právnom názore, že títo žalovaní nie sú v spore pasívne vecne legitimovaní, dôvody, ktoré závery okresného súdu boli náležité a presvedčivo zdôvodnené a odvolací súd, považujúc ich za súladné so zákonom i skutkovými zisteniami vyplývajúcimi z vykonaného dokazovania, plne sa s nimi stotožňuje. Žalobca navyše neuviedol v tejto súvislosti vo svojom odvolaní žiadny argument, s ktorým by bolo potrebné sa v odvolacom konaní osobitne vysporiadať.

14. Jediným pasívne vecne legitimovaným subjektom v spore bol žalovaný v 1. rade, ktorý má v zmysle zákona č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, oprávnenie konať vo veciach súvisiacich s výkonom trestu, vrátane vedenia osobného spisu odsúdeného a jeho zaraďovaní do diferenciačných skupín, pričom dozor nad dodržiavaním zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov v zariadeniach, v ktorých sa vykonáva trest odňatia slobody vykonáva prokurátor v rámci kompetencii daných mu zákonom č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre. Prokurátor je orgán, ktorý má postavenie „súdu“ v zmysle chápanom judikatúrou EŠLP, keďže spĺňa požiadavku nezávislého, nestranného orgánu s právomocou vydávať záväzné rozhodnutia. Práve orgánom prokuratúry je teda zverená okrem iného aj dozorná funkcia nad zachovávaním zákonnosti pri ukladaní disciplinárnych trestov podľa zákona č. 475/2005 Z. z., s poukazom na znenie ustanovenia § 18 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v platnom znení. Prokurátor dozerá na to, aby sa vo výkone trestu odňatia slobody dodržiavali zákony, pričom nástroje, ktorými disponuje pri výkone tohto dozoru sú ustanovené v § 18 ods. 2 písm. c) zákona č. 153/2001 Z.z. a patrí medzi ne aj povinnosť písomným príkazom zrušiť alebo pozastaviť vykonávanie rozhodnutia, príkazu alebo opatrenia orgánov zboru alebo ich nadriadeného orgánu, ak sú v rozpore so zákonom alebo s iným všeobecne záväzným predpisom. Prokurátor pri plnení úloh a vykonávaní dozoru tiež dozerá na to, aby sa uplatňovali a dodržiavali predpisy o ukladaní a výkone disciplinárnych trestov odsúdeným a prokurátor preveruje sťažnosti odsúdených na postup príslušníkov zboru pri výkone trestu odňatia slobody.

15. V prejednávanej veci z dokazovania vyplynulo, že na základe podnetu žalobcu žalovaný v 3. rade ako príslušný orgán preskúmal podnet žalobcu smerujúci voči postupu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou. Tento nesprávny postup podľa žalobcu mal spočívať v tom, že ústav v osobnom spise odsúdeného naďalej pre účely aktuálneho výkonu trestu odňatia slobody v rozpore s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo 10/2016 eviduje 6 rozhodnutí o disciplinárnych

trestoch, hoci podľa žalobcu mali byť zrušené, čo má vplyv na jeho umiestnenie v diferenciacnej skupine „C“. Prokurátor uzavrel, že ústav postupoval správne a v súlade so zákonom, keď eviduje a v rámci zabezpečovania a realizácie výkonu nariadeného trestu odňatia slobody prihliada na disciplinárne tresty, uložené za disciplinárne previnenia vo výkone trestu v disciplinárnych konaniach začatých a právoplatne skončených pred vydaním rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo 10/2016 zo dňa 19.07.2016, keď tieto disciplinárne tresty sa týkajú žalobcových disciplinárnych previnení spáchaných v rámci vykonávania trestu odňatia slobody v jednej trestnej veci. Rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Tdo 10/2016 neboli a v zmysle § 386 ods. 1, 2 Tr. poriadku ani nemohli byť zrušené dotknuté rozhodnutia príslušných orgánov. Disciplinárne tresty boli ukladané a rozhodované o nich bolo v osobitných disciplinárnych konaniach a veciach podľa osobitného zákona (č. 475/2005 Z.z.) a nie podľa Tr. poriadku. V danom prípade teda nešlo o také ďalšie na zrušený rozsudok Krajského súdu Trenčín zo dňa 18.04.2013 obsahovo nadväzujúce rozhodnutia, ktoré by stratili podklad.

16. Žalobcom namietaný postup žalovaného v 1. rade bol teda zákonným spôsobom a to orgánom verejnej moci, ktorý bol na to zmocnený zákonom, preskúmaný a zhodnotený ako správny a súladný s právnymi predpismi.

17. Z uvedeného aj odvolací súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal žiadny neoprávnený zásah do práva na ochranu jeho osobnosti, ku ktorému malo podľa neho dôjsť konaním žalovaného v 1. rade. Žaloba o ochrane osobnosti preto nemohla byť úspešná a ani s tým súvisiaca požiadavka na zaplatenie nemajetkovej ujmy.

18. Záverom odvolací súd uvádza, že požiadavka žalobcu na zrušenie žalobou napadnutých rozhodnutí o disciplinárnych trestoch súdom „podľa Správneho poriadku“ a „podľa CSP“ nemá žiadnu oporu v zákone, keď v civilnom sporovom konaní na ochranu osobnosti, vedenom podľa Civilného sporového poriadku súd nemá právomoc zrušiť rozhodnutia orgánu verejnej správy pri výkone trestu odňatia slobody (a už vôbec nie podľa Správneho súdneho poriadku). Nejedná sa totiž o otázku, ktorú si môže vyriešiť ako predbežnú (prejudiciálnu) a na odpoveď, ktorú si takto sám vyrieši následne postaviť rozhodnutie vo veci samej.

19. Ďalšie argumenty žalobcu odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci už za nepodstatné, bez potreby sa s nimi osobitne vysporiadať, keď neboli spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku, je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a pod.).

20. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, vyhodnotiac odvolacie dôvody ako neopodstatnené a keďže neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu vrátane závislého výroku o nároku na náhradu trov konania potvrdil (§ 387 ods. 2 CSP).

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešným žalovaným priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

22. Senát krajského súdu uvedené rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).